

РЕШЕНИЕ

№ 7149

гр. София, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 25.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **9227** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 46, ал. 1 във вр. чл. 42з, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по депозирана жалба от К. Д. (К. D.), гражданин на Федерация Б. и Х., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № G66NJ3623, чрез пълномощника му – адв. А. Г. – АК - Х. против Заповед № 4536 Р. - 193 от 20.09.2022 г., издадена от началника на Гранично полицейско управление (ГПУ) - С., с която на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл.44, ал. 1 от ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка (ПAM) - „забрана за влизане на чужденец в Република България“ за срок от три години, считано от 20.09.2022 г. до 19.09.2025 г.

В жалбата са изложени доводи за нищожност и незаконосъобразност на оспорения административен акт. Твърди се, че заповедта е издадена от некомпетентен административен орган, в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които са ограничили ефективното упражняване правото на защита на жалбоподателя. Застъпено е становище за липса на мотиви относно пропорционалното засягане на личните права и законни интереси на санкционираното лице и защитеният обществен интерес. Цитирани са препоръки 13 и 14 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО, които се твърди да са нарушени при налагането на конкретната принудителна мярка. Сочи се, липса на мотиви относно индивидуализацията на принудителна

административната мярка, включително и досежно срока, за който следва да се прилага. Аргументирано е становище за липса на корелативна връзка между осъждането за извършено умишлено престъпление от общ характер и налагането на принудителна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. Сочат се нарушения на изискванията на чл. 35 и чл. 44, ал. 2 от АПК. Твърди се, че неправилно в конкретния казус е приложен ЗЧРБ вместо Закона за убежището. С тези аргументи е мотивирана теза за съществено ограничаване на възможностите за упражняване правата на засегнатото от оспорената заповед лице. Според жалбоподателя, заповедта не съответства и на целта на закона, доколкото липсва анализ на данните за личното поведение на санкционираното лице. От съда се иска да отмени оспорената заповед. Претендират се разноски.

Жалбоподателят не участва лично в съдебното производство. Процесуалният му представител – адв. Т. Т. от САК, преупълномощен от адв. А. Г., поддържа направените искания в жалбата по изложените подробни съображения и цитираната относима съдебна практика. Счита, че събраните гласни доказателства в съдебното производство дават основание за категоричен извод за допуснато нарушение на изискванията на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, което предпоставя незаконосъобразността на издадения индивидуален административен акт и е основание за неговата отмяна. Поддържа направеното искане за разноски.

Ответникът по жалбата – началникът на ГПУ - С. в представено по делото писмено становище (л. 66 и л. 73) е изложил съображения за неоснователност на жалбата. Счита, че следва да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура не участва в настоящото производство със свой представител, въпреки своевременното уведомяване за образуването му.

Настоящият съдебен състав на Административен съд София-град, след като обсъди събраните по делото доказателства, в контекста на становището на страните, съобразно правомощията си по чл. 168 от АПК, прие за установено от фактическа страна:

На 16.09.2022 г. около 00.30 ч. на ГКПП Капитан А. на влизане в РБългария автобус марка „М.“ с турски рег. № 09ABL660 е управляван от гражданин на Република Т. Ю. Л. (О. Л.), легитимирал се с паспорт № S20843533. Наред с водача, в автобуса пътували и жалбоподателят К. Д. (D. K.), [дата на раждане], легитимирал се с паспорт, издаден от Б. и Х., № B3242419 и втория шофьор на автобуса С. А. (S. A.), [дата на раждане], легитимирал се с паспорт, издаден от Черна гора № G66NJ3623. При извършената проверка на автобуса от служител на ГПУ – С. е установено укрито лице от мъжки пол, покрито с черно яке в шофьорското легло в багажното помещение. Лицето е преминало по същия начин и през турския граничен пункт, и не е представило документ за самоличност. Заявило е, че е гражданин на С. и че е [дата на раждане]. Представил се е с имената Е. М. Х. (E. M. H.). Задържани са тримата шофьори на автобуса, както и незаконно преминалия границата гражданин на С..

С докладна записка рег. № УРИ4536р-25497 от 16.09.2022 г., по повод констатираното незаконно превеждане на чуждия гражданин през границата на страната, началник 02 група при ГКПП „Капитан А.“ (л. 24 от делото) е направил предложение до началника на ГПУ С. да бъдат наложени принудителни административни мерки по ЗЧРБ спрямо тримата шофьори на автобуса и укрития чужд гражданин.

Жалбоподателят К. Д. е привлечен към наказателна отговорност за извършено престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4 във вр. ал. 1 от НК, приключило с влязъл в

сила на 20.09.2022 г. съдебен акт, постановен от Районен съд - Свиленград.

Оспорената в настоящото производство Заповед рег. № 4536 Р. - 193/20.09.2022 г. на началника на ГПУ – С. е издадена след приключване на наказателното производство, на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ. На жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – забрана за влизане на чужденец в РБългария за срок от три години, считано от 20.09.2022 г. до 19.09.2025 г. Постановено е предварително изпълнение на заповедта, отменено с влязлото в сила определение № 7344 от 23.09.2022 г. по адм. дело 8639/22 г. по описа на АССГ.

Заповедта е връчена на жалбоподателя лично, срещу подпис, в деня на издаването ѝ - на 20.09.2022 г., в присъствието на преводач (л. 10, л. 18, л. 22 от делото).

В хода на съдебното производство от ответната страна са представени доказателства относно компетентността на органа, издал оспорената заповед (л. 19, л. 22 и л. 58).

По искане на процесуалния представител на жалбоподателя в съдебното производство са разпитани като свидетели Ю. К. (л. 40 – л. 41 от делото) и Ф. Я. (л. 42 от делото), колеги на жалбоподателя. В показанията им се съдържа информация за семейното му положение, за организацията на осъществяваната търговската дейност, посредством която той осигурява издръжка на членовете на семейството си, за последиците от наложената му принудителна мярка. Съдът кредитира свидетелските показания като непротиворечиви и кореспондиращи помежду си.

Така описаните релевантни факти не се оспорват от страните по делото и позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от надлежна страна – адресат на оспорената заповед, при наличие на правен интерес, по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, в преклузивния срок, визиран в разпоредбата на чл. 149, ал. 1 от АПК, към който препраща нормата на чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ. Заповедта е съобщена на жалбоподателя в деня на издаването ѝ – 20.09.2022 г. в присъствие на преводач, а жалбата е депозирана по ел. поща в АССГ на 21.09.2022 г. от пълномощник на жалбоподателя.

Разгледана по същество - жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на делегираните му правомощия от директора на Регионална дирекция „Гранична полиция“ Е. със Заповед № 1919 от 19.08.2014 г. (л. 29 от делото).

В мотивите на оспорения акт са възпроизведени релевантните фактически обстоятелства, отразени и в докладната записка на началника на 02 група при ГПУ - С., с които е обосновано приложението на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. В този аспект, съдът счита, че са спазени изискванията за форма и съдържание, по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са както правните норми от ЗЧРБ, така и съответстващите им фактически обстоятелства – данните, че жалбоподателят е съпричастен към незаконното въвеждане на територията на страната на чужд гражданин, за което е наказан за извършено престъпление, с влязъл в сила съдебен акт.

Противно на становището на процесуалния представител на жалбоподателя, съдът не констатира допуснати нарушения на административно – производствените правила, които да са ограничили ефективното упражняване правото на защита на санкционираното лице. В този смисъл, следва да се отчете фактът, че административното производство е започнало след влизане в сила на съдебния акт,

постановен от Районен съд Свиленград. Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на език, който владее, в присъствието на преводач, което е удостоверено с положения от него подпис. Предоставена му е необходимата информация за съществуващите правни средства за защита, което му е осигурило възможност да организира лично защитата си, включително и ползвайки компетентна помощ от лице, упражняващо адвокатска професия.

Неоснователни са и аргументите на процесуалния представител на жалбоподателя за допуснати съществени нарушения на изискванията на чл. 35 и чл. 44, ал. 2 от АПК. Към административната преписка са приложени всички оформени документи по повод установеното незаконно превеждане през границата на Р България на укрито лице, без документи за самоличност, в управляван и от жалбоподателя автобус, посредством който се извършват международни превози на туристи. В мотивите на оспорения административен акт като основание за налагане на принудителната административна мярка е посочен именно този факт, който не се оспорва от жалбоподателя, а и е категорично установен и с влезлия в сила съдебен акт на Районен съд Свиленград. Нормативното решение в чл. 413а, ал. 3 и ал. 2 от НПК предвижда, че влезлите в сила определения на съда, постановени по реда на Глава двадесет и девета от НПК са задължителни по въпросите – извършено ли е виновно противоправно деяние, виновен ли е деецът, наказуемо ли е деянието. Мотивите на заповедта препращат и към Предложение № 4536р - 25497 от 16.09.2022 г. на началника група на ГКПП „Капитан А.“, което не е в противоречие с нормативните изисквания, а и със задължителното тълкуване, дадено с ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС и константната съдебна практика.

Установените по несъмнен начин фактически обстоятелства законосъобразно са послужили като основание по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ за издаване на оспорената Заповед, с която е наложена принудителната административна мярка по чл. 42з, ал. 1 от ЗЧРБ.

Неоснователно е и възражението за липса на мотиви, с които е обоснован срока на прилагане на принудителната мярка. Според настоящия съдебен състав, продължителността на наложената принудителна административна мярка съответства на установените фактически обстоятелства, съобразно чл. 11, § 2 от Директива 2008/115/ЕО. Съпричасността на жалбоподателя към констатираното от служителите на Гранична полиция незаконно превеждане на чужд гражданин през границата на страната, е установена както в приключилото наказателно производство, така и в настоящото административно производство. Тези данни напълно съответстват на материално правното основание по чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ, на което се е позовал административният орган, за да приложи принудителната мярка.

Преценката за продължителността на срока на прилагане на ПАМ е в оперативната самостоятелност на административния орган. Определеният срок от 3 години се явява пропорционален и съразмерен на установената в закона цел. Неоснователно е оплакването на касатора, че оспорената заповед не съдържа мотиви относно индивидуализацията на срока на прилагане на ПАМ. Относими в този смисъл са установените фактически основания за налагане на принудителната мярка - използването на легално упражнявана търговска дейност – международен превоз на пътници, осъществявана с превозно средство, за прикритие на незаконно превеждане през границите на държави-членки на ЕС на чужди граждани, което безспорно влияе отрицателно на средата за сигурност. Препращането към Предложение № 4536р -

25497 от 16.09.2022 г. на началник група на ГКПП „Капитан А.“ (л. 20) отговаря на нормативното изискване за дължима индивидуална преценка на случая. Продължителността на наложената ПАМ е определена около средния, предвиден размер в ЗЧРБ и напълно съответства на всички обстоятелства по чл. 11, § 2 от Директива 2008/115/ЕО. В този аспект, събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства относно последиците от прилагането на ПАМ пряко свързани със сериозни затруднения при упражняване на търговската дейност на жалбоподателя, която се явява и източник на средства за препитание на семейството му, не могат да бъдат противопоставени на по -значимия обществен интерес – превенция и ограничаване на възможностите за нелегална миграция в страните от Европейския съюз. Използването на осъществяваната легална дейност – международен превоз на пътници като прикритие за незаконно превеждане на чужди граждани през границите на държави – членки на ЕС не може да бъде толерирано и законосъобразно е санкционирано по предвидения нормативен ред.

Мотивиран от изложеното, съдът счете, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона – предотвратяване на нарушенията на установения ред за влизане и пребиваване на чужди граждани в страната.

Доколкото от ответника не са претендирани разноски, при този изход на спора, не са налице основания за присъждане на такива.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 26-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Д. (K. D.), гражданин на Федерация Б. и Х., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № G66NJ3623, депозирана чрез пълномощника му – адв. А. Г. – АК - Х. против Заповед № 4536 Р. - 193 от 20.09.2022 г., издадена от началника на Гранично полицейско управление (ГПУ) - С., с която на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) - „забрана за влизане на чужденец в Република България“ за срок от три години, считано от 20.09.2022 г. до 19.09.2025 г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: